

První kapitola

Riley Reynoldsová je uslyšela pár chvil před tím, než je spatřila. Bujaře a zvesela notovali koledy, několik různých melodií najednou. Rozeznala *Raduj se, světe*, *Přejeme vám veselé Vánoce* a *Hle, andělé zpívají*.

„Co to sakra...“, mumlala si pro sebe, když vystoupila z výtahu do okázalé haly Royal Grand Central Parku, jednoho z nejlepších newyorských hotelů, a spatřila dobrou stovku rozverných koledníků. Všichni byli vystrojeni v dokonale propracovaných viktoriánských kostýmech a zaníceně pěli, jako by si chtěli vyzpívat místo na seznamu Santových oblíbenců.

Riley to všechno ani nestačila vstřebat, a už ji obklopila notující skupinka.

„*Raduj se, světe, zpíváme...*“

Zakličkovala doprava a pak doleva, pokoušela se jim vyhnout. Před hotelem už na ni čekalo auto, mělo ji odvézt na živý televizní rozhovor oblíbené celostátní ranní show *Svítání nad městem*, kde měla promluvit o svém chystaném milostném románu. Neměla čas zdržovat se s koledníky.

„Pomoc!“ zavolala napůl v legraci, ale hned toho zali-

tovala. Jeden pohledný zpěvák ji popadl za ruku, roztočil a k tomu dál pěl:

„*Raduj se, světe, zpíváme...*“

„Ne, to ne,“ bránila se se smíchem tomu mumraji.
„Musím jít.“

Sotva se však zbavila svého podmanivého tanečníka, obklopila ji další skupina, notující *Přejeme vám veselé Vánoce*. Pokaždé, když zazpívali VÁM, ukázali na ni prstem.

Připadala si jako uvězněná v potrhлém hudebním provedení *Vánoční koledy* Charlese Dickense.

Dvě skupiny zpěváků spolu začaly soupeřit, zvýšily hlasy.

„Přejeme vám veselé Vánoce,“ zpívala ta první.

„Raduj se, světe,“ vedla si svou ta druhá.

„Přejeme vám veselé Vánoce,“ přidala na důrazu první.

„To je šílenost,“ smála se Riley. Konečně vycítila příležitost k úniku, rozběhla se a málem to stihla až k hotelovým dveřím, jenže k ní vystartovala třetí skupina rozjařených koledníků s písní *Hle, andělé zpívají*.

Taktak jim unikla, protančila kolem nich k portýrovi a ten jí pohotově otevřel dveře.

„Děkuju!“ oddechla si úlevou. Ohlédla se na zpěváky a zavrtěla hlavou. „To je...“

„Úžasné!“ dokončil za ni.

Riley mu věnovala skeptický pohled. Tohle se říct nechystala. Spíš uvažovala o něčem jako *potrhлé, bláznivé, ujeté*, ale rozhodně ne *úžasné*.

„Co to má znamenat?“ neubránila se otázce.

Dveřník si spokojeně pobrukoval spolu se zpěváky.
„Souboj koledníků,“ odpověděl a prozpěvoval dál.

Riley se hlasitě zasmála. „Počkat. Cože?“